

[Arbejdsministeren.]

Et af de punkter, som det ærede medlem i særlig grad kredsede om, var spørgsmålet om forhandlingsretten. Det gjorde det ærede medlem hr. Ninn-Hansen for øvrigt også. De ærede medlemmer mente, at forhandlingsretten må sikres. Ja men er den da ikke sikret? Jeg mener ikke, at man nogetsteds har mere liberale organisations- og forhandlingsretsbestemmelser end de bestemmelser, der i øjeblikket findes i funktionærloven. De ændringer, der er foreslået af VK-partierne, betyder i realiteten en indskrænkning af den forhandlingsret, som funktionærerne i øjeblikket har. Jeg har derfor lidt vanskeligt ved at se nogen saglig begrundelse for det, VK-partierne har foreslået vedrørende disse spørgsmål.

Det blev også nævnt i denne sammenhæng, at venstre og de konservative har formuleret et forslag, der tager sigte på de overordnede, der må betragtes som arbejdsgivernes tillidsmænd, og det blev sagt, at Fællesrådet for danske Tjenestemand- og Funktionærorganisationer ønskede dette forslag. Det er ikke rigtigt. Fællesrådet har ved en forhandling hos mig taget afstand fra formuleringen af dette forslag.

Det blev endvidere anført, at forslaget ikke begrænser arbejdsledernes rettigheder, og det ærede medlem hr. Ninn-Hansen gjorde opmærksom på, at fællesrepræsentationen ikke har kritiseret deres forslag. Jeg har forhandlet med Fællesrepræsentationen for danske Arbejdsleder- og tekniske Funktionærorganisationer, og de har bestemt taget afstand fra det forslag, VK-partierne har fremsat.

Det ærede medlem hr. Ninn-Hansen sagde videre, at regeringen havde fulgt VK-partiernes synspunkter vedrørende usaglig opsigelse. Det kan jeg ikke helt acceptere, for vi går, som jeg har anført, væsentligt videre af hensyn til de sociale synspunkter, som må med ind i billedet, når talen er om funktionærer, der gennem længere tid har været beskæftiget i den samme virksomhed, og som risikerer at komme ud for særlige vanskeligheder i tilfælde af en usaglig opsigelse.

Det glæder mig naturligvis, at det ærede medlem siger tak for den bedre udgave af forslaget, som regeringen er kommet med. Endvidere sagde det ærede medlem hr.

Ninn-Hansen, at det glædede ham, at de overenskomstresultater, som er opnået, skal gælde for alle funktionærer; vi er hermed kommet et langt skridt frem, sagde det ærede medlem.

Må jeg i denne forbindelse prøve at forklare ganske kort, at det jo netop er det, regeringen har ønsket. Det er i øvrigt også det, den tidligere HK-formand har ønsket, da han, efter at disse resultater var opnået på arbejdsmarkedet, bad regeringen om at undersøge problemerne nærmere med det formål, at de fremskridt, der var opnået ved faglige forhandlinger på overenskomstmæssigt grundlag, ikke blot kom de funktionærer til gode, som direkte var omfattet af de kollektive overenskomster, men kom alle funktionærer til gode. Det er der klart lagt op til også af organisationerne. Der er altså ikke tale om noget nyt standpunkt her, hverken fra organisationernes eller fra regeringens side.

Det ærede medlem spurgte mig direkte om de handelsrejsendes forhold i forbindelse med bestemmelsen om de 15 timers gennemsnitlig egentlig beskæftigelse. Lad mig herom sige, at det kan blive lidt svært at afgøre, om der i de enkelte tilfælde er tale om et funktionærforhold. Hovedbestemmelsen, som ingen har gjort indsigelse imod, går jo ud på, at der skal være tale om en egentlig tjenestestilling; man kunne f. eks. tænke sig, at en handelsrejsende, som måske repræsenterer 3, 4 eller 5 firmaer, af den ene arbejdsgiver i en bestemt uge bliver sendt til Jylland og af en anden arbejdsgiver i samme uge bliver sendt til f. eks. Bornholm; der kan altså opstå vanskeligheder her, men også det problem kan vi se nærmere på i udvalget; min indstilling her er absolut positiv.

Det ærede medlem hr. Ninn-Hansen havde den opfattelse, at „ministeren ikke syntes om personaleforeninger“. Det har jeg ikke givet udtryk for. Det, jeg har sagt, er, at jeg mener, der er en bestemt tendens i venstres og de konservatives forslag, som jeg er bekymret for, da det drejer sig om funktionærernes vitale økonomiske interesser, idet en lokal personaleforening kun får meget begrænsede muligheder for at varetage funktionærernes økonomiske interesser. Det forhold synes jeg det er helt naturligt at gøre opmærksom på. Vi skal ikke være